

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 133/04-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť A. Č., R., zastúpenej advokátom Mgr. I. R., Advokátska kancelária, R., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 432/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 432/01 **p o r u š i l** právo A. Č., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 432/01 **p r i k a z u j e** konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. A. Č. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Revúca povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. A. Č. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 14 010 Sk (slovom štrnásťtisícdesať slovenských korún), ktoré je Okresný súd Revúca povinný vyplatiť na účet advokáta Mgr. I. R. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 9. júla 2004 č. k. I. ÚS 133/04-8 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. Č., R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 432/01 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka „Dňa 16. 8. 2001 sťažovateľka (...) podala na Okresný súd v Revúcej žalobu, v ktorej žiadala, aby bývalý zamestnávateľ SLOVMAG a. s. Lubeník bol zaviazaný uhradiť jej rozdiel na mzde po skončení práceneschopnosti. Žalobu na súd osobne podal právny zástupca sťažovateľky. Na súde je žaloba evidovaná pod sp. zn. 2 C 432/01“.

Podľa tvrdenia sťažovateľky od podania žaloby súdu tento prakticky nekonal. Jediný úkon, ktorý urobil, bolo zaslanie rovnopisu žaloby na vyjadrenie žalovanej organizácii. Súd je vo veci v podstate nečinný už 33 mesiacov. Podľa názoru sťažovateľky nejde o vec skutkovo ani právne zložitú. Po tom, ako právny zástupca sťažovateľky 5. februára 2004 požiadal o „urýchlenie súdneho konania“, okresný súd mu 26. februára 2004 zaslal na vyjadrenie stanovisko žalovanej organizácie k žalobe. Podľa prezentačnej pečiatky právny zástupca sťažovateľky zistil, že toto bolo okresnému súdu doručené ešte 29. novembra 2001, avšak okresný súd s ním žalobkyňu oboznámil až po 15 mesiacoch od jeho doručenia. Ďalšiu sťažnosť na nečinnosť okresného súdu podala sťažovateľka 8. apríla 2004. Predseda okresného súdu na sťažnosť reagoval až listom z 20. mája 2004. V odpovedi priznal

prieťahy v konaní, pričom tieto odôvodnil slabým „*kádrovým obsadením*“ okresného súdu. Ani po podaní sťažnosti štátnej správe súdu okresný súd vo veci sťažovateľky nekonal. Podľa jej názoru je preto nepochybné, že svojou nečinnosťou okresný súd hrubo porušuje jej ústavné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, preto žiada, „*aby Ústavný súd SR túto sťažnosť prijal na ďalšie konanie a po jeho prevedení vydal nález, ktorým vysloví, že Okresný súd v Revúcej v konaní pod sp. zn. 2 C 432/01 porušil Ústavu SR v jej článku 48 ods. 2 v neprospech sťažovateľky A. Č., bytom R. Súčasne žiadame, aby Ústavný súd SR uložil Okresnému súdu v Revúcej povinnosť vo veci vedenej pod sp. zn. 2 C 432/01 konať bez akýchkoľvek zbytočných prieťahov*“.

Sťažovateľka sa domáhala aj priznania primeraného finančného zadostučinenia vo výške 40 000 Sk, ktoré odôvodnila značným negatívnym dopadom prieťahov v označenom konaní na jej psychický stav, a požiadala aj o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. P. K., listom z 31. augusta 2004 sp. zn. Spr. 565/04 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu zo 17. septembra 2004.

Predseda okresného súdu uviedol vo veci nasledovné relevantné skutočnosti:

„Návrh bol podaný na súd dňa 16. 8. 2001. Dňa 26. 7. 2002 bol odporca vyzvaný na vyjadrenie sa, čo tento po urgencii súdu urobil dňa 29. 11. 2002. Dňa 24. 2. 2004 súd urobil dotaz na Sociálnu poisťovňu v Bratislave ohľadom toho, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník a súčasne bol zástupcovi sťažovateľa zaslaný rovnopis vyjadrenia odporcu, k čomu tento zaujal stanovisko 11. 3. 2004. Sociálna poisťovňa oznámila vstup do konania 11. 3. 2004. Na 7. 9. 2004 bol vytyčený termín pojednávania, z dôvodu predloženia spisu Vášmu súdu však pojednávanie sa konať nebude.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tunajší súd uznáva, že v konaní došlo k prieťahom. Je však toho názoru, že k prieťahom v konaní došlo z objektívnych dôvodov. I keď by na súde malo pracovať minimálne 7 sudcov, od roku 1997, kedy súd vznikol, vyjmúc niekoľkomesačné obdobia, kedy tu pracovali 5 sudcovia (z toho 2 novozvolení), na súde pracovali len 4 sudcovia a od 1. 1. 2002 už len 3 sudcovia (predseda, podpredseda

a 1 sudca). Tento stav je úplne nedostatočný, keď nápad vecí je v priemere na 7 až 8 sudcov, preto počet nevybavených vecí sa neustále rapídne stupňuje a situáciu sťažuje aj to, že 2 sudkyne vybavujúce občianskoprávnu agendu prakticky vybavujú spisy z každého druhu agendy (civilné veci, obchodné, starostlivosti o maloletých, exekučné, čiastočne trestné a ďalšie) a nie je v našich silách situáciu zmeniť, teda veci vybavovať bez prieťahov, keď na súde je v súčasnosti nevybavených vecí pre nás 3 sudcov na niekoľko rokov (len v hlavných agendách k 31. 5. 2004 je nevybavených 144 T vecí – na osoby, 1155 C vecí, 101 Cb vecí a 532 P vecí, pričom mesačný výkon sudcov by mal byť na predsedu 12 vecí, na podpredsedu 17 vecí a na sudcu 25 vecí, teda spolu 54 vecí). Súd sa takto prakticky dostal do situácie, že je problém, v ktorých veciach rozhodovať (keďže nutne vzhľadom na počet nevybavených vecí dochádza k prieťahom v stovkách spisov), a i pri snahe vybavovať najprv staršie veci (veci napadnuté v roku 2003 a 2004 sa ešte prakticky takmer nevybavujú) sa ani táto situácia objektívne nedá zvládnuť.

I keď tieto skutočnosti nemajú vplyv na rozhodnutie o tom, či došlo v konaní k prieťahom, uvádzame ich pre objasnenie, z akého dôvodu k týmto prieťahom došlo.

V prípade, že súd rozhodne o tom, že toto právo sťažovateľa bolo porušené, žiadame znížiť požadované finančné zadosťučinenie, lebo sumu 40 000,- Sk považujeme za neprimerane vysokú“.

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol tieto podstatné skutočnosti:

„Vo svojom vyjadrení predseda prieťahy v konaní priznáva. Avšak s odôvodnením prieťahov ako ich uvádza predseda súdu súhlasiť nemôžeme.

Ako z vyjadrenia vyplýva, súd odporcu vyzval aby sa k veci vyjadril dňa 26. 7. 2002. Keďže návrh na začatie súdneho konania bol na súd doručený dňa 16. 8. 2001, pre uskutočnenie úplne jednoduchého administratívneho úkonu OS v Revúcej potreboval čas viac ako jedenásť mesiacov. Taktiež súd neurobil žiaden krok proti tomu, aby vyjadrenie protistrany nebolo doručené na súd po viac ako po štyroch mesiacoch. Až po troch rokoch a šesť mesiacoch od podania návrhu sa súd obrátil na Sociálnu poisťovňu a. s. Bratislava s dotazom či sa pripája k súdnemu konaniu. Aj sociálna poisťovňa a. s. oznámila svoj vstup

do konania 11. 3. 2004. Avšak aj napriek tomu súdu trvalo ešte skoro ďalších šesť mesiacov do vytýčenia súdneho konania. (...).

Predseda Okresného súdu v Revúcej ako v predchádzajúcich prípadoch priedahy v konaní odôvodňuje nedostatočným kádrovým obsadením súdu. Lenže máme za to, že toto odôvodnenie podľa nášho názoru neobstojí. Ako je aj z horeuvedeného rozpisu jednotlivých krokov súdu zrejmé, vo veci sa nerobili ani úkony ktoré nepotrebujú žiadnu odbornú činnosť a ktoré môžu robiť administratívne pracovníčky, resp. vyšší súdni úradníci ktorí sú na OS v Revúcej jednotlivým sudcom k dispozícii.

Navyše právo na súdne konanie bez zbytočných priedahov je ústavou dané každému občanovi našej republiky a nie je viazané na kádrové obsadenie súdu alebo na iné problémy vyskytujúce sa v práci súdu. Z týchto horeuvedených dôvodov odôvodnene predpokladáme, že sťažnosť sťažovateľky v tejto veci je úplne opodstatnená. Navyše opodstatnenosť sťažnosti je nútený uznať aj predseda OS v Revúcej vo svojom vyjadrení. (...).

Máme za to, že všetky tieto skutočnosti jednoznačne dokazujú oprávnenosť sťažnosti pre porušenie Ústavy SR v neprospech sťažovateľky p. A. Č. A preto na svojej sťažnosti trváme v celom rozsahu aj naďalej. Keďže priedahy zavinené súdom majú značne negatívny dopad na psychiku mojej klientky trváme naďalej aj na priznaní primeraného finančného zadosťučinenia. Za primerané finančné zadosťučinenie s ohľadom na dobu priedahov a na negatívny dopad týchto priedahov na psychiku sťažovateľky považujeme finančné zadosťučinenie vo výške uvedenej v sťažnosti pre porušenie Ústavy SR.

Sťažnosť pre porušenie Ústavy SR priedahmi v konaní v spore vedenom pred OS v Revúcej pod sp. zn. 2 C 432/01 je plne odôvodnená, preto žiadam ako právny zástupca sťažovateľky aby mi boli priznané trovy právneho zastúpenia v tejto veci. Súčasne žiadam, aby trovy konania bol OS v Revúcej zaviazaný zaplatiť do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na účet vedený u VÚB pobočka R.

Keďže vypracovanie stanoviska k vyjadreniu predsedu OS v Revúcej je nutné považovať za jeden úkon právnej pomoci, vyúčtovanú sumu odmeny v sťažnosti upravujem tak že žiadam, aby OS v Revúcej mi bol zaviazaný na horeuvedené bankové číslo uhradiť sumu 14 300 Sk, čiže odmenu zvýšenú o jeden úkon 4 706 Sk a paušál 141 Sk.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich

stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 113/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 2 C 432/01:

Sťažovateľka sa žalobným návrhom podaným 16. augusta 2001 na okresnom súde domáhala proti SLOVMAG, a. s., Lubeník, so sídlom v Revúcej (ďalej aj „žalovaná“), „o vyplácanie straty na zárobku za chorobu z povolania po skončení prac. pomeru“.

Dňa 26. júla 2002 súd vyzval žalovanú, aby sa v lehote 21 dní vyjadrila k žalobe.

Dňa 13. novembra 2002 súd urgoval žalovanú, aby zaslala vyjadrenie k žalobe.

Dňa 29. novembra 2002 právny zástupca žalovanej doručil okresnému súdu vyjadrenie k žalobe.

Dňa 24. februára 2004 súd požiadal Sociálnu poisťovňu v Bratislave o oznámenie, či vstupuje do napadnutého konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej.

Dňa 24. februára 2004 súd zaslal vyjadrenie žalovanej právneho zástupcovi sťažovateľky na zaujatie stanoviska.

Dňa 11. marca 2004 právna zástupkyňa sťažovateľky doručila okresnému súdu písomné stanovisko k vyjadreniu žalovanej.

Dňa 11. marca 2004 Sociálna poisťovňa v Bratislave oznámila súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej.

Dňa 6. júla 2004 bol nariadený termín pojednávania na 7. september 2004.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prier'ahov (...).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 432/01 „o vyplácanie straty na zárobku za chorobu z povolania po skončení prac. pomeru“, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako žalobkyňa, došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prier'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti alebo právnej zložitosti prerokovávanej veci. Napokon, ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nenamietal zložitost' napadnutej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným pried'ahom.

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že napadnuté občianskoprávne konanie sa začalo 16. augusta 2001, teda pred viac ako tromi rokmi, a ku dňu podaniu tejto sťažnosti ústavnému súdu nebolo vo veci nariadené ani len jedno pojednávanie. Okresný súd bol pritom v predmetnej veci nečinný bez akýchkoľvek zákonných dôvodov najmä v období od 16. augusta 2001 do 26. júla 2002 (desať mesiacov) a od 29. novembra 2002 do 24. februára 2004 (pätnásť mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas najmenej vyše dvoch rokov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné pried'ahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k pried'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitost'ou veci ani správaním účastníkov konania, ale sú dôsledkom postupu okresného súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto pried'ahy, nemožno akceptovať. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, nemôže byť na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

„Keďže prietahy zavinené súdom majú značne negatívny dopad na psychiku mojej klientky“, sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadost'učinenie vo výške 40 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadost'učinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadost'učinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky a najmä vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 14 010 Sk z dôvodu trov jej právneho zastúpenia.

Náhrada sa priznala za tri uplatnené úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti z 9. júna 2004 a zaujatie písomného stanoviska 21. septembra 2004 k vyjadreniu predsedu okresného súdu). Za tri úkony vykonané v roku 2004 patrí odmena trikrát po 4 534 Sk a režijný paušál trikrát po 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú zaokrúhlene celkom sumu 14 010 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2004